

Phần 6

Chương 21 Chuyến Đi Bắc Kinh

Tin tức ba Giang muốn dẫn hai đứa nhỏ đến Bắc Kinh thì khi Tiểu Hồ biết cái miệng của nó đều cười không khép lại được vội hỏi đủ thứ. Tiểu Hoa xem dáng vẻ này của nó mới cảm thấy có chút dáng vẻ của đứa nhỏ. Vì thế từ từ kể cho nó nghe ở Bắc Kinh đều có món ăn gì, trò chơi gì vv...

“Chị, có phải đến Bắc Kinh lên Trường Thành thì em chính là nam tử hán phải không?” Tiểu Hồ sau khi nghe được Tiểu Hoa nói ‘Bất đao Trường Thành phi hảo hán’⁽¹⁾ thì vội hỏi.

Tiểu Hoa gật đầu một cái nói: “Đúng vậy! Bất quá chị cảm thấy Tiểu Hồ của chúng ta không đến Trường Thành cũng là nam tử hán đấy!”

“Thật hả?” Tiểu Hồ vui mừng hỏi.

Tiểu Hoa vội vàng gật đầu.

Tiểu Hoa nói thân thể ba Giang không tốt đi xe lửa thời gian quá dài, vì thế quyết định đi máy bay. Tiểu Hồ sau khi máy bay vừa cất cánh thì rất vui vẻ, bị kích động nhìn ngoài cửa sổ, vừa xem còn vừa nói lại kết quả quan sát của mình cho Tiểu Hoa biết. Máy bay là bay trên đám mây, bởi vì khắp nơi đều là một mảnh trắng xóa.

Đến Bắc Kinh, ba Giang trước hết tìm một khách sạn để cho mọi người nghỉ ngơi một chút trước. Tiểu Hoa lúc ở sân bay đã mua một tấm bản đồ, nghiêm túc nghiên cứu có những chỗ nào không giống như trong trí nhớ hay không.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiểu Hoa theo bản đồ giống như người sành sỏi mang Tiểu Hồ và ba đi tham quan, còn chụp hình lại làm kỷ niệm. Tiểu Hoa đột nhiên nghĩ đến về sau người ta hàng năm thường chụp nhiều hình cho đứa nhỏ để lưu niệm, nhưng mà Tiểu Hồ mấy năm nay lại không có. Vì vậy bây giờ bận rộn chỉnh sửa các kiểu tạo dáng cho thợ chụp hình chụp cho nó, mình cũng lôi kéo ba Giang chụp không ít.

Sau đó đi ăn bữa sáng, đi dạo Cố Cung⁽²⁾. Buổi trưa có để cho ba Giang mang theo bọn họ đi ăn vịt quay Bắc Kinh, thậm chí còn sai ba Giang đi thuê một máy chụp hình, mua rất nhiều cuộn phim tự mình chụp.

Bộ dáng Tiểu Hồ ăn vịt quay, bộ dáng ba chia vịt quay cho mình. Sau khi ăn xong bộ dáng của mọi người đều ôm bụng không nhúc nhích, cùng bộ dáng đầu bếp của tiệm vịt quay Toàn Tụ Đức vv... Tiểu Hoa đều chụp lưu lại cho bọn họ.

“Đưa máy chụp hình cho ba đi, cũng chụp cho con và Tiểu Hồ mấy tấm chứ!” Ba Giang nhìn con gái chụp vát vả vội nói.

Tiểu Hoa nghe xong thì chạy nhanh đến ôm Tiểu Hồ, hai người ngồi xuống làm vẻ mặt quái dị để ba chụp hình...

Buổi chiều bởi vì lo lắng cho thân thể của ba Giang nên mọi người quyết định đi nghe hát, uống trà.

Ngày hôm sau nữa mới mang Tiểu Hồ đi Vạn lý Trường Thành mà nó nhớ mong.

Liên tục vài ngày, Tiểu Hoa chỉ yêu cầu Tiểu Hồ mỗi ngày đều phải viết xuống kiến thức và cảm tưởng của mình vào trong quyển nhật ký. Động vật vườn bách thú, khu trò chơi giải trí, còn có các nơi đi chơi vui vẻ đều làm cho Tiểu Hồ lưu luyến không thôi. Tiểu Hoa cũng cười thật sự vui vẻ.

Chừng 10 ngày sau, Tiểu Hoa mới mang Tiểu Hồ và ba đến trường đại học Bắc Kinh. Cô trước kia đã mong muốn đến học trường đại học này, trường đại học Bắc Kinh to lớn, vẻ đẹp thật sâu sắc làm cho ba Giang và Tiểu Hồ phải rung động. Ba Giang nói cho Tiểu Hoa nếu có thể ở trong này học bài như vậy mặc dù là cả đời đều học bài thì cũng là chuyện rất hạnh phúc. Tiểu Hồ chỉ cảm thấy trường học này giống như vườn hoa, có rừng cây còn có hồ nước rất đẹp, cũng nói mình sẽ cố gắng thi vào trường đại học tốt này.

Tham quan hết Bắc Đại⁽³⁾, đương nhiên không thể thiếu đi đến trường Thanh Hoa, còn có các trường cao đẳng lớn ở Bắc Kinh. Tiểu Hoa đều dẫn bọn họ đi nhìn xem, cô nói cho Tiểu Hồ biết chỉ cần cố gắng là có thể đến nơi đây đi học. Tiểu Hồ cao hứng gật đầu một cái, nói mình về sau cũng sẽ vào trường đại học tốt như vậy.

“Ba, nhìn Tiểu Hồ vui vẻ như vậy con cảm thấy cũng rất vui vẻ.” Buổi tối về khách sạn Tiểu Hoa ôm cánh tay ba Giang nói.

Ba Giang vỗ vỗ lên tay cô nói: “Con vui vẻ là tốt rồi, nhìn các con vui vẻ ba cũng vui vẻ.”

Tiểu Hoa lấy đầu cọ cọ vào vai ba Giang bên cạnh, trong tay nắm chặt hơn. Tiểu Hồ ở một bên nhìn thấy cũng chạy tới bắt lấy cánh tay của ba Giang.

Phòng sách nhà họ Lý.

“Tìm được bọn họ chưa?” Ông Lý hỏi Lý Hường Dương.

Lý Hường Dương gật đầu một cái nói: “Ngày hôm qua biết được bọn họ đến Bắc Kinh, con đã cho người đi thăm dò, ban ngày đi chơi khắp nơi đến buổi tối mới về khách sạn, trong một khách sạn ở Trung Quan Thôn.”

“Bây giờ cũng còn sớm, mang ba đi một chuyến đi!” Ông Lý dặn dò con nói.

Lý Hường Dương vội kêu tài xế chuẩn bị ra cửa với ba.

“Hường Dương, tôi rồi hai người còn muốn đi đâu vậy?” Vợ Lý Hường Dương tiến lên hỏi.

Lý Hường Dương nhìn vợ một cái, cười cười an ủi nói: “Đi ra ngoài bàn chút chuyện, một lát em và Minh Ngọc hãy đi về trước đi!”

“Chuyện gì không để ban ngày làm mà đợi đến buổi tối mới đi ra ngoài, con nói một chút hai ba con bọn họ...” Bà Lý cũng có chút bất mãn, thật vất vả con trai và cháu trai thừa dịp nghỉ trở về thăm mà ông già này...

“Bà nội! Buổi tối cháu không trở về, mấy ngày nay ở lại nhà bà, bà đừng có nói cho ông nội biết.” Lý Minh Ngọc cười nói.

Lý Đại Lộ nóng lòng muốn gặp cháu gái không để ý tới vợ lão nhai, một câu cũng không nói mà trốn đi.

“Hường Dương, con xem ba con kia, ông ấy bình thường cứ như vậy, các con không trở về trong nhà lạnh lẽo ngay cả một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.” Bà Lý càng thêm bất mãn.

Lý Đại Lộ đã đi ra cửa quát: “Lý Hường Dương, con còn lằng nhằng gì thế?”

Lý Hường Dương vội vàng cười cười an ủi mẹ mình rồi vội vàng tiến lên chuẩn bị đi với ba. Hai người ngồi lên xe ra cửa đi về phía khách sạn chỗ bọn người Tiểu Hoa ở.

Tiểu Hoa tắm rửa xong, chờ khi ba Giang và Tiểu Hồ cũng tắm rửa xong thì cô cũng lau khô tóc dài qua đầu vai rồi lấy ra kim châm khử độc.

Tiểu Hồ nhìn một hàng châm kia rùng mình một cái, nhìn bao nhiêu lần hấn cũng không quen. Chị nói ba ba bị bệnh cho nên phải châm cứu, mỗi lần nhìn thấy trên người ba ghim nhiều châm như vậy Tiểu Hồ cũng cảm thấy rất đau, vẫn muốn Tiểu Hoa nhẹ một chút.

“Ba, ghim chỗ này có cảm giác không?” Tiểu Hoa vừa ghim vừa hỏi.

Ba Giang nói: “Có chút tê.”

“Vậy là tốt rồi, chính là phải có cảm giác. Tiểu Hồ, hôm nay nhật ký viết chưa?” Tiểu Hoa nói với ba Giang xong thì nói với Tiểu Hồ.

“Viết ngay, viết ngay... chị, chị nhẹ chút đi!” Tiểu Hồ cười lấy ra quyển nhật ký, còn ngồi một bên nhìn tình hình của ba Giang bên này.

“Đừng chần chừ, chờ ba ghim xong em ở đó viết đi... Có người gõ cửa, em đi mở cửa đi!” Tiểu Hoa đứng đối diện nói chuyện với Tiểu Hồ đột nhiên nghe được tiếng gõ cửa, dậm dờ nó nói.

Chỉ chốc lát sau hai ba con Lý Hường Dương đi theo Tiểu Hồ đến, Tiểu Hoa nhú mày một cái sau đó lắc đầu với ba ý bảo ông không cần lộn xộn rồi thở dài một hơi nói: “Tiểu Hồ, rót nước cho khách đi. Ba, chúng ta tiếp tục.”

Ba con Lý Hường Dương vừa tiến đến thì nhìn thấy Tiểu Hoa tập trung ghim châm lên trên người ba Giang, một ánh mắt dư thừa cũng không có cho bọn họ, có chút mát mát nhưng cùng lúc lại có chút cảm khái với trần định tự nhiên của cô.

Tiểu Hoa ghim châm xong nhìn một chút trên tay sau đó mới quay lại hỏi: “Hai người có việc gì thế?”

Lý Đại Lộ nhìn Giang Hiểu Hoa, mặc dù xinh đẹp giống như mẹ nhưng mà so với mẹ lại có vẻ càng thêm hào phóng khéo léo. Con bé còn nhỏ tuổi như thế cũng đã xuất sắc như vậy, lòng lại có chút chua xót.

“Tiểu Hồ, đi qua phòng chị viết nhật ký đi, không phải nói ngày mai còn muốn xem kéo cờ hả? Phải thức dậy rất sớm đó.” Tiểu Hoa nhìn bọn họ không có trả lời, cười nói với tiểu Hồ.

Tiểu Hồ đi ra ngoài cũng không có đi nữa mà dựa vào trên cửa nghe một hồi, nghe thấy chị dặn ba không nên cử động sau đó giúp ba rút châm và tiếng ba nói chuyện. Một hồi lâu cảm thấy không có gì mới cầm chìa khóa và quyển nhật ký đi qua phòng kế bên.

20 phút trôi qua, Tiểu Hoa nhanh nhẹn rút hết châm, sau đó lấy bông gòn nhúng vào cồn nghiêm túc lau qua kim châm một lần, lại khử độc cho tất cả kim châm xong mới thả châm lại vào trong bao vải.

“Ông nhìn cái này vẫn là cần đến bệnh viện lớn kiểm tra một chút, để cho Hường Dương sắp xếp cho mọi người một chút, thấy thế nào?” Nhìn thấy Tiểu Hoa giúp ba Giang xong rồi thì Lý Đại Lộ uống một ngụm nước nói.

Tiểu Hoa ngồi ở bên cạnh ba Giang nói: “Cũng tính ngày mai đi xem kéo cờ xong thì đi bệnh viện. Hôm nay đã liên lạc rồi, ngày mai có ông giáo sư chuyên khoa đến xem bệnh.”

“Khụ khụ... Nếu đến Bắc Kinh rồi sao lại không nói cho cha, về nhà cho biết.” Lý Hường Dương hỏi.

“Nhà? Ba tôi đúng là tính mua nhà ở Bắc Kinh nhưng mà xác thật ở nơi nào thì chúng tôi còn chưa có quyết định.” Tiểu Hoa châm chọc cười cười, đến Bắc Kinh nhìn thấy bọn họ mới phát hiện mình đã bình thản buông lòng xuống, thế nhưng vẫn còn cảm giác oán hận.

“Ông ấy là cha ruột của cháu, cháu chính là có thái độ này?” Lý Đại Lộ có chút cảm tức nhìn châm chọc trên mặt cháu gái, ông cảm thấy rất khó chịu.

“Tôi biết, ông ấy là cha, đúng vậy cũng chỉ có thể là cha. Ba cháu vĩnh viễn chỉ có ông ấy - Giang Đại Sơn. Có ơn sinh không có ơn nuôi dưỡng, nói vậy hai người cũng là nghe qua chứ?” Tiểu Hoa cũng có chút cảm xúc.

“Cha, chính là cung cấp một con tinh trùng, không có cảm nhận được gian khổ khi mang nặng đẻ đau sinh ra tôi hay buồn phiền cho cuộc sống khổ sở của tôi? Cứ như vậy mờ mịt tùy tiện nói ông ấy là cha tôi, tôi hẳn là theo các người về nhà của các người? Nuôi đứa nhỏ cũng quá dễ dàng nhỉ?” Nói tới đây Tiểu Hoa cầm lấy gói vải bố màu đen dưới gối của ba lấy tiền bên trong ra đưa cho Lý Hường Dương. Sau đó tiếp tục nói: “6 vạn năm đó coi như ông cho chúng tôi mượn, bây giờ tôi trả lại tiền gốc lẫn tiền lời cho ông là 10 vạn, xin ông không nên đi khắp nơi nói ông là cha tôi. Chúng ta không có loại quan hệ này.”

Lý Hường Dương ngạc nhiên một hồi, mình lại làm sai cái gì rồi. Lần trước gặp con bé thì tuy nói không khí không phải rất hòa hợp nhưng là Tiểu Hoa còn có thể nói chuyện với mình rất tốt, hôm nay lại sao vậy?

Ba Giang nhìn Tiểu Hoa, ông biết từ khi đến Bắc Kinh thì cảm xúc của Tiểu Hoa có chút không ổn, không nghĩ tới gốc rễ còn ở nơi này. Ông không nói gì, chỉ là dùng sức nắm tay con gái, nói cho con gái biết mình đang ở phía sau nó.

“Tiểu Hoa, con... không phải là... không trách cha hả?” Lý Hường Dương có chút thấp thỏm hỏi.

Tiểu Hoa điều chỉnh hô hấp của mình, sau khi tự bình tĩnh lại mới nói: “Tôi không trách ông, mặc kệ như thế nào dù sao ông cũng cung cấp tinh trùng cho mẹ tôi. Mặc dù lúc đó ông ở bên ngoài cờ đỏ bay phấp phới, đối với mẹ cũng không có tình yêu gì, tôi cũng không phải là cái gì kết tinh từ tình yêu. Nhưng mà dù sao không có ông thì vốn không có tôi, cho nên tôi không tư cách trách ông, cũng sẽ không trách ông, không có chờ mong thì sao có trách hận. Bởi vì người tôi nên trách nên hận đã không có ở thế giới này. Tôi chỉ là hy vọng mặc kệ về sau như thế nào, mời ông không cần lại đến quấy rầy cuộc sống của tôi.”

Lý Đại Lộ nhìn thấy bộ dạng này của Giang Hiểu Hoa có chút ảo não nói: “Ông nội cũng đã lớn tuổi rồi, không phải nói cháu giỏi nhất chăm sóc người già hay sao? Vì sao không thể suy nghĩ vì ông nội, ông nội còn có thể sống tốt mấy năm nữa đâu?”

Tiểu Hoa nhìn ông lão trước mắt này, ông đối với mình rất tốt nhưng mà một khi liên lụy đến cảm kỳ nhà họ Lý thì ông cũng vô tình như vậy. Năm đó mình thật sự gửi gắm hy vọng ở trên tay hai người, nhưng là bọn họ lại không có giúp mình. Trước kia mình rất yếu đuối không có dũng khí bỏ đi, bây giờ mình sẽ không nhận ân huệ ở bọn họ nữa, cũng sẽ không có điều gì lại chờ mong ở bọn họ nữa, càng thêm sẽ không vì bọn họ mà cảm thấy đau lòng. Nghĩ đến đây giọng điệu của Tiểu Hoa kiên cường nói: “Ngài thân thể khỏe mạnh, khẳng định có thể sống không ít năm, nếu so sánh với ngài chẳng lẽ không có phát hiện ra ba tôi mới là người cần chăm sóc sao? Tôi không thích ướm át bản thủ, tôi lựa

chọn ba tôi, như vậy mặc kệ các người tốt thế nào thì tôi cũng sẽ không dao động, cho dù đi theo ba lại chịu nhiều khổ sở thì tôi cũng nguyện ý, cho nên không cần nói cái gì nữa.”

“Tiểu Hoa...” Lý Hường Dương còn muốn nói cái gì thì Tiểu Hoa đã cắt đứt lời nói của ông. Sau đó thản nhiên nói: “Tôi mệt mỏi... thật sự rất mệt mỏi... để cho tôi và ba còn có em trai trải qua cuộc sống bình thản, tự sinh tự diệt không tốt sao? Cầu xin các người, không cần có một tia áy náy, xin mời không cần lại đến quấy rầy chúng tôi, được chứ?”

Nghe xong lời nói tuyệt tình của Tiểu Hoa như thế Lý Đại Lộ và Lý Hường Dương không có nói cái gì nữa, bọn họ kiên quyết không muốn nhận 10 vạn đồng kia sau đó rời đi.

“Ba, con có phải rất xấu hay không?” Tiểu Hoa nhìn bóng dáng chán chường của bọn họ hỏi.

Ba Giang cười nói: “Tiểu Hoa của chúng ta là đứa nhỏ lương thiện nhất, không hề xấu xa.”

Ghi chú:

1. Bất đáo Trường Thành phi hảo hán: có nghĩa là chưa đến Vạn Lý Trường Thành chưa phải là hảo hán.

2. Tử Cấm thành hay còn gọi là Cô Cung theo cách gọi ngày nay: nằm ngay giữa trung tâm thành phố Bắc Kinh, là cung điện của các triều đại từ giữa nhà Minh đến cuối nhà Thanh của Trung Quốc.

3. Bắc Đại: viết tắt của trường Đại học Bắc Kinh.

Chương 22

Đến Trường Học Bắc Kinh

Sáng sớm ngày kế, Tiểu Hoa và người nhà rời giường sớm, lại cùng Tiểu Hồ đi xem kéo cờ một lần, rồi mua bánh bao và sữa đậu nành cho nó. Sau đó cùng ba đến trước bệnh viện tốt nhất Bắc Kinh - bệnh viện Hiệp Hòa Bắc Kinh.

“Chị, cho chị, chị cũng ăn đi!” Tiểu Hồ cầm một cái bánh bao đưa cho Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa cười trấn an nó một cái nói: “Chị không đói bụng, một lát mang em đi ăn ngon.”

“Em đây cũng không ăn, để bụng lát ăn ngon.” Mắt của Tiểu Hồ sáng lên nói.

Ba Giang biết lúc này là Tiểu Hoa ăn không vô gì hết, nói với Tiểu Hồ: “Con ăn trước đi! Chị con đói bụng thì ba lại mua cho chị sau, chờ một lát buổi trưa

mới có thể mang con đi ăn ngon đấy. Bây giờ còn sớm không nên để bụng trống.”

Tiểu Hồ ngoan ngoãn ở một bên ăn bánh bao, uống sữa đậu nành. Tiểu Hoa kêu ba Giang đứng ở cửa phòng để mình chạy đi đăng ký.

Lúc ba Giang đi vào thì Tiểu Hoa dặn Tiểu Hồ đừng chạy loạn, sau đó cũng đi theo ba vào.

Ông bác sĩ tinh tế nhìn hồ sơ khám bệnh của ba Giang, nhưng trước đó kiểm tra báo cáo sau đó lại hỏi quá trình trị liệu. Tiểu Hoa ở một bên tỉ mỉ trả lời, ông bác sĩ nhìn cô một cái nghiêm túc lắng nghe.

“Chào cháu, đầu tiên cháu có thể sau khi biết được bệnh này mà không buông tay trị liệu, điểm này rất tốt. Cô bé này nói đến món ăn bài thuốc, châm cứu có thể làm cho cháu khỏe mạnh lâu như vậy, chú cảm thấy là phương pháp rất tốt có thể thực hiện. Trước mắt ung thư vẫn là một vấn đề lớn khó khăn của thế giới nhưng cũng có người mắc bệnh ung thư, tâm tình giữ vững tốt, cố gắng phối hợp với trị liệu của bác sĩ sẽ tạo ra chuyện kỳ tích. Cháu đã tạo ra một kỳ tích, hiện tại chú tin tưởng cháu vẫn có thể tiếp tục tạo ra kỳ tích cho nên phải kiên trì. Vì con gái đáng yêu thông minh của cháu, cũng vì những người yêu thương cháu, không được buông tha. Cháu lại đi làm mấy mục kiểm tra này, sau khi làm xong mang báo cáo lại đây, chú nhìn lại một chút.” Ông bác sĩ thật vui mừng vì ba Giang nhiễm bệnh nhiều năm như vậy còn có trạng thái tốt như thế.

“Cám ơn bác sĩ! Ba cháu ông ấy tạm thời không còn gì lo lắng nữa phải không?” Tiểu Hoa lại hỏi.

Ông bác sĩ gật đầu một cái nói: “Đừng lo, nhanh cùng ba cháu đi làm kiểm tra đi! Trở về chúng ta từ từ nói chuyện, ông đối với châm cứu kia của cháu rất có hứng thú.”

Tiểu Hoa cùng ba Giang đi làm kiểm tra, bởi vì báo cáo kiểm tra đều là buổi chiều mới nhận được nên đi đến phòng bác sĩ nói một tiếng, thuận tiện xác nhận ông buổi chiều mặc dù không ngồi xem bệnh nhưng vẫn còn ở chờ tin tức. Tiểu Hoa mang theo ba và Tiểu Hồ đi lòng vòng phố Vương Phủ Tỉnh sau đó đi ăn món ngon.

Lúc rời đi Tiểu Hoa nhìn thấy trên cây có bảng quảng cáo nhỏ, nói là gần khu phố cổ có tứ hợp viện muốn bán. Tiểu Hoa vội vàng kéo ba còn có Tiểu Hồ đi xem.

Kết quả vừa nhìn thấy thì Tiểu Hoa nhìn trúng, tứ hợp viện nhỏ giữ gìn không tệ, bên trong nhìn cũng thật chỉnh tề, sạch sẽ. Trong phòng có 3 món đồ vật, bên trái là 2 phòng ở và phòng vệ sinh. Bên phải là 2 phòng và phòng bếp. 2 phòng bên trái kia gần mặt đường, ở bên ngoài còn có cái cửa, có thể dùng mặt tiền làm cửa hàng buôn bán nhỏ. Căn nhà này vốn là nhà tổ truyền cho người trung niên này nhưng mà khi ba qua đời hẳn lại bên ngoài, cũng hiếm khi

trở về cho nên cũng là để không. Vì tài chính hắt gần đây cũng thiếu thốn cho nên dứt khoát bán đi giải quyết chuyện khẩn cấp.

Khi hỏi giá nhà thì đối phương há mồm muốn 80 vạn. Ba Giang líu lưỡi, gần đây xem nhà đều là 20 - 30 vạn ông đều chê đắt. Bây giờ lại muốn 80 vạn, đây cũng quá đắt rồi.

Tiểu Hoa quả thật biết được giá cả, giá này tuy có cao một chút nhưng tuyệt đối giá trị. Bất quá Tiểu Hoa cũng không vội vàng tỏ vẻ muốn mua, chẳng qua là cùng ba Giang hỏi rất nhiều vấn đề nhà ở. Khi biết được tất cả dụng cụ trong nhà đều để lại, hơn nữa hy vọng người mua có thể yêu quý căn nhà này này. Cả nhà cảm thấy nhà này quá đắt, sau khi hỏi một chút vấn đề có liên quan đến làm hộ tịch mới rời đi. Trước khi rời đi nói cho người trung niên bán nhà kia mình cần phải về suy nghĩ tính toán, trong vòng 3 ngày sẽ cho hắt câu trả lời chắc chắn.

“Bé Hoa, con muốn mua căn nhà mắc tiền như vậy hả?” Ba Giang hỏi.

Tiểu Hoa nói: “Nhà này về sau tuyệt đối sẽ tăng lên, thích hợp thì chúng ta lại mua một căn thả ở đó, về sau sẽ không phải cực khổ kiếm tiền nữa.”

“Vậy thì mua nó?” Ba Giang lại hỏi.

Tiểu Hoa gật đầu một cái sau đó nói: “Đừng đưa tiền hết một lần. Ký hợp đồng xong từ từ đưa, đừng làm cho người ta cảm thấy chúng ta có nhiều tiền như vậy rất dễ dàng.”

Ba Giang nói: “Nghe lời con.”

Buổi chiều trở lại bệnh viện, cầm kiểm tra kết quả lại đi tìm ông bác sĩ buổi sáng kia. May mắn ông bác sĩ rất cảm thán hứng thú với châm cứu của Tiểu Hoa, mặc dù không xem bệnh nhưng người vẫn còn ở lại đây. Ông vội vàng hỏi về 1 vấn đề lớn rồi mới nhìn đến kết quả kiểm tra của ba Giang, cuối cùng viết mấy bài thuốc để ức chế tế bào ung thư phát triển, đồng thời khẳng định Tiểu Hoa hiểu rõ châm cứu và thực liệu, cũng bày tỏ có cơ hội sẽ đi xem một chút. Tiểu Hoa cũng vội vàng đồng ý, có thể có người bác sĩ cả ngày nhìn thay đổi của ba cũng tốt.

Bởi vì bệnh tình của ba không chế không tệ nên tâm tình Tiểu Hoa phá lệ tốt, nhìn cái gì cũng thuận mắt, mang theo Tiểu Hồ và ba đi dạo phố Vương Phủ Tỉnh xinh đẹp một lần nữa.

“Giang Hiếu Hoa! Sao mọi người bây giờ mới trở về vậy?” Đi dạo mệt mỏi vừa trở lại khách sạn, còn chưa có vào cửa thì đột nhiên nghe được có người nói chuyện.

Tiểu Hoa nhìn lại là Lâm Hạo Hiên, sau đó gật đầu một cái với hắn nói: “Anh trai, sao anh lại tới đây?”

“Hừ! Còn hỏi anh ư? Mọi người đến Bắc Kinh cũng không tìm ta, tốt xấu gì em cũng coi như là ân nhân cứu mạng của anh, cũng không muốn cho anh báo cáo à!” Lâm Hạo Hiên tính trẻ con nói.

“Chị nói đại ân không lời nào cảm ơn hết được! Cứu mạng của anh là ân tình thật to lớn, không cần phải nói cảm ơn.” Tiểu Hồ ăn đồ chơi làm bằng đường nói.

Tiểu Hoa cười nhìn Tiểu Hồ nói: “Tiểu Hồ nói rất đúng!”

Lâm Hạo Hiên thở dài không nói gì...

Lâm Hạo Hiên ở Bắc Kinh này còn quen thuộc hơn Tiểu Hoa rất nhiều. Ngày hôm sau mang theo đám người Tiểu Hoa đi khắp hang cùng ngõ hẻm, tìm ra không ít món ăn ngon, hơn nữa lúc biết bọn họ tính mua nhà thì mặc dù có chút kinh ngạc nhưng vẫn dẫn bọn họ xem rất nhiều căn nhà như cũ. Nhưng là vì lòng vẫn trói buộc với tứ hợp viện nhỏ kia nên Tiểu Hoa đều không có nhìn trúng những căn nhà khác.

Ba Giang hiểu rõ tâm tư của con gái, sau đó nói thẳng: “Hạo Hiên, chú đã coi trọng một tứ hợp viện nhỏ, không cần lại đi xem như vậy nữa, cứ chọn cái đó đi!”

Lâm Hạo Hiên gật đầu một cái, chờ lúc Tiểu Hoa dẫn mọi người đến tứ hợp viện nhỏ thì Lâm Hạo Hiên lấp bấp kính hải. Giá tiền căn nhà này... chẳng lẽ chú Giang còn có thân phận khác, nếu không tại sao có thể?

Tiểu Hoa nhìn ra Lâm Hạo Hiên kinh ngạc, lo lắng hắn suy nghĩ lung tung vội vàng kéo hắn thấp giọng nói: “Mấy năm trước ba em và mấy người bạn cùng nhau chơi cổ phiếu...”

Lâm Hạo Hiên hiểu rõ gật đầu một cái, thầm nghĩ: ‘nhìn không ra chú Giang còn rất hiện đại, thoát nhìn ra thành thật như vậy, thế nhưng cùng người đầu cơ cổ phiếu?’

Xem nhà xong rồi kế tiếp chính là giá, ba Giang bày tỏ thanh toán tiền hết một lần thì mình không có nhiều tiền như vậy, hỏi xem có thể trả theo giai đoạn hay không. Vừa vặn đến tháng 8 năm 1995 thì trung ương ban bố Tạm thi hành biện pháp ngân hàng cho vay trực tiếp quản lý chuyện buôn bán nhà ở. Hiện tại cho vay còn tương đối dễ dàng. Chủ nhà suy nghĩ một chút cảm thấy cũng không thành vấn đề. Vì tránh cho cho vay thời gian càng dài lợi tức càng cao, ba Giang quyết định vay lớn 5 năm.

Ba Giang đưa ra 1 phần bằng chứng mình trúng được cổ phiếu và sổ ngân hàng. Trước mắt mình không phải là không có khả năng giao hết toàn bộ tiền, chẳng qua là thanh toán hết một khoản sẽ không có tài chính quay vòng. Ngân

hàng trải qua xác minh rất nhanh cho ba Giang vay, cũng không có muốn thu giấy chứng minh linh tinh.

“Hạo Hiên, cháu có biết ở Bắc Kinh làm hộ khẩu như thế nào không?” Ba Giang vay 1 khoản tiền lớn rồi đi cùng chủ nhà đi làm giấy chứng nhận. Lúc đi ra thì hỏi Lâm Hạo Hiên.

Mắt của Lâm Hạo Hiên sáng lên, cảm thấy rốt cục có chuyện cho mình làm, vội hỏi: “Chú Giang, việc này cháu có thể làm, mọi người là muốn cả nhà đều dời đến đây hả?”

Ba Giang suy nghĩ một chút nói: “Phải, chờ Tiểu Hoa thi tốt nghiệp trung học phổ thông xong thì dời đến. Bởi vì đến lúc đó Tiểu Hoa đi lên học đại học, chú và Tiểu Hồ nhất định cũng đi theo tới.”

Lâm Hạo Hiên vội nói: “Tiểu Hoa mới lên lớp 10, còn có 2 năm nữa. Bây giờ dời hộ khẩu lại đây 2 năm sau thi tốt nghiệp trung học phổ thông cũng có thể tương đối thấp một chút, chú thấy thế nào?”

“Không phải là không cho phép di dân trước khi thi sao? Không phải nói ở Bắc Kinh cách 3 năm mới có thể thi ở Bắc Kinh à?” Tiểu Hoa hỏi.

Lâm Hạo Hiên cười cười nói: “Bây giờ dời hộ khẩu còn không có nghiêm như vậy, lại nói Tiểu Hoa em học tập giỏi, chỉ cần thành tích tốt đến lúc đó vì học lên cao, hơn nữa em đã có hộ khẩu ở Bắc Kinh thì trường học bình thường đều mở một con mắt nhắm một con mắt. Vạn nhất không thể thi thì em lại trở về thi cũng được đấy!”

Vốn ba Giang cảm thấy Tiểu Hoa trước 1 năm thi tốt nghiệp trung học phổ thông một không nói cũng quá thấy dễ dàng, vì thế nói với Lâm Hạo Hiên: “Được! Nghe lời cháu, chú trở về làm việc chuyển hộ khẩu.”

Lâm Hạo Hiên gật đầu một cái đồng ý việc này. Còn nhiệt tình giúp Tiểu Hoa chọn trường học cho Tiểu Hồ.

Lúc Tiểu Hoa lần nữa bước vào trường trung học phổ thông thuộc Bắc Đại có chút cảm khái, nhìn kỹ một chút thật ra trường học rất đẹp. Nhưng mà năm đó mình chẳng qua là vội vàng học tập chưa bao giờ quan sát trong trường học. Ngày nghỉ tiếp đón thầy giáo, nghĩ đến cô là tham gia lựa chọn trung học phổ thông nên Tiểu Hoa nói thẳng mình muốn lên lớp 11, hơn nữa tất cả bài thi của các môn đã thi xong.

“Ồ Bắc Kinh tham gia thi tốt nghiệp trung học phổ thông hả?” Thầy giáo hỏi.

Tiểu Hoa gật đầu một cái nói: “Nếu có thể thi thì thi tại Bắc Kinh, còn thi không được thì về đây thi.”

Thầy giáo hiểu gật đầu một cái nói: “Nếu như thành tích của con giỏi không chỉ có có thể thi cũng có cơ hội không cần tham gia thi tốt nghiệp phổ thông mà có thể lên thẳng đại học, học cao nữa cũng là có thể. Nhưng mà nếu thành tích của con không tốt thì con cũng chỉ có thể về đây tham gia cuộc thi.”

“Con bé nhà tôi thành tích vẫn rất tốt, từ nhỏ đến lớn đều là hạng nhất.” Ba Giang vội nói.

“Điều này cần tiến hành thí nghiệm, con theo thầy một chút.” Thầy giáo cười cười trấn an ba Giang sau đó nói.

Có lẽ là bởi vì Lâm Hạo Hiên trước đó tìm đến chào hỏi qua nên các thầy cô giáo đều rất khách khí với Tiểu Hoa nhưng mà cuộc thi vẫn nghiêm khắc như cũ. Tuyệt nhất chính là cô giáo tiếng Anh, không có yêu cầu giải bài thi chẳng qua là toàn bộ hành trình dùng tiếng Anh nói chuyện với Tiểu Hoa, nghe được trình độ tiếng Anh lưu loát của Tiểu Hoa thì mới gật đầu một cái bày tỏ thông qua. Cuộc thi nghiêm khắc làm cho Tiểu Hoa cảm thấy so với thi tốt nghiệp trung học cơ sở còn nghiêm khắc hơn. Đầu tiên thi tốt nghiệp trung học cơ sở 1 phòng 23 người có 2 thầy giám thị. Hiện tại một mình Tiểu Hoa và tất cả thầy cô giáo các khoa đều ở đây, Tiểu Hoa cảm thấy rất áp lực.

May mắn thi xong cũng nhanh chóng chấm điểm xong đều đồng ý cho Tiểu Hoa nhập học. Thầy hiệu trưởng phát thư thông báo nhập học lớp 11 cho Tiểu Hoa. Tiểu Hoa ở trong lòng cười khổ, mình vốn học 1 năm nữa là xong trung học phổ thông rồi nhưng mà ba nói mình không nên vất vả để cho cô học hành đàng hoàng lên. Cô không đành lòng nhìn ba quan tâm nên Tiểu Hoa nghĩ dù sao 1 năm là học, 2 năm cũng là học, vậy thì học đi!

Chương 23

Gặp Người Quen

Lúc sắp tựu trường thì một nhà 3 người của Tiểu Hoa về quê nhà thu dọn đồ đạc, đi chuyển hộ tịch cũng như thủ tục chuyển trường cho mình và Tiểu Hồ rồi lại đi vào Bắc Kinh.

Trong nhà dụng cụ gia đình đều có đầy đủ hết nhưng đồ dùng hằng ngày dường như không có gì, từ nhà cũ cũng chỉ mang đến một ít đồ dùng cần thiết, những thứ khác mang theo cũng không tiện. Tiểu Hồ có chút mất hứng, bởi vì thời gian rất vội vàng nên còn chưa kịp nói tạm biệt với bạn bè của nó. Tiểu Hoa cũng cố gắng an ủi nó rồi vội vàng cùng ba đi thu dọn nhà, mua đồ.

Học kỳ mới, Tiểu Hoa lại đi vào trường trung học phổ thông thuộc Bắc Đại. Lần này bởi vì nguyên nhân cô không có học lớp 6 nên lớn hơn 1 lớp so với bạn

học trước kia. Đương nhiên, ở trong trường học cũng gặp được Trương Nguyệt Kỳ là tình địch kiếp trước của mình. Bất quá hiện tại Trương Nguyệt Kỳ nhỏ hơn mình 1 lớp, mình lại không ở nhà họ Lý hẳn là không có gì liên quan mới phải. Tiểu Hoa trong lúc lơ đãng quan sát Trương Nguyệt Kỳ, phát hiện cô ta cũng không có bừa bãi như kiếp trước có chút kinh ngạc. Bất quá điềm vấn đề nhỏ đó cô rất nhanh đã ném ra sau đầu.

“Tiếng Anh của cậu thật tốt đó!” Sau khi môn tiếng Anh kết thúc thì một bạn học tên là Vương Tử Nghiên nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa xấu hổ cười cười nói: “Đọc nhiều lần thôi, cậu cũng học rất tốt giống tớ vậy!”

Vương Tử Nghiên lắc đầu nói: “Tớ cũng biết mà! Tớ còn đặc biệt đến những nhà hàng nói chuyện với người ngoại quốc nữa! Nhưng mà vẫn so ra kém hơn cậu, cậu phát âm chuẩn giống như trong radio vậy.”

Tiểu Hoa không có nói gì nữa.

“Cậu như vậy là không được nha! Cùng nhau học tập thì sao lại không thể kết bạn với người khác chứ, cũng không tốt. Ba tớ nói bây giờ cũng không phổ biến sống hướng nội.” Vương Tử Nghiên cười nói.

Tiểu Hoa gật đầu một cái nói: “Tớ sẽ chú ý, chẳng qua là... chẳng qua là vừa tới Bắc Kinh còn không quen thuộc, cho nên không biết nói cái gì!”

“Quê nhà của cậu ở đâu? Vì sao đến Bắc Kinh? Tớ ở phòng làm việc của thầy giáo nghe nói thành tích học tập của cậu rất tốt, không giống như là đặc biệt di dân vì thi tốt nghiệp trung học phổ thông...” Vương Tử Nghiên hỏi.

Tiểu Hoa gật đầu một cái nói: “Quê nhà của tớ ở trong núi, ta vốn định thi vào đại học Bắc Kinh nhưng mà thân thể ba không tốt lắm, tớ không yên tâm để ông và em trai ở lại nhà cũ cho nên tính chờ lúc lên đại học thì cùng mang bọn họ đến. Vốn là lúc đi dạo Bắc Kinh mua nhà, hỏi một chút chuyện về sau em trai đến trường, ai biết nghe nói trường học chúng ta chỉ để ý thành tích cho nên muốn thử xem, sợ qua 2 năm nữa làm hộ khẩu vào thành phố khó khăn nên cả nhà đều dời lại đây.”

“À! Thì ra là như vậy! Vậy cũng không tệ, thành tích tốt đến chỗ nào thầy cô cũng thích.” Vương Tử Nghiên gật đầu một cái tỏ vẻ đã biết.

Tiểu Hoa cười cười không nói gì.

Vương Tử Nghiên còn nói: “Đang rảnh rồi tớ mang cậu đi dạo Bắc Kinh một chút nha, có nhiều nơi đi chơi vui lắm, tớ còn biết cửa hàng quần áo kia mặc vừa đẹp còn vừa rẻ nữa.”

“Cám ơn cậu!” Tiểu Hoa nhẹ giọng nói.

“Không khách khí! Vốn là thầy giáo bảo tớ dẫn cậu hiểu rõ hoàn cảnh, không thể cái gì cũng kém. Lại nói cậu không giống như tớ tưởng tượng, tuyệt

không giống người nhà quê, đừng nóng giận nha! Vừa mới bắt đầu chưa gặp cậu trước thì tớ có chút cảm giác người thành phố thật vượt trội, gặp cậu rồi điều này đã không có...” Vương Tử Nghiên cười giải thích.

Tiểu Hoa nói: “Cậu khoa trương thật! Trước kia tớ ở trường học cũng cảm giác rất vượt trội, kết quả vừa đến Bắc Kinh đã bị đả kích đến... Có lẽ ở nơi đó chúng tớ đường ra tốt nhất chính là học tập, cho nên bạn học cùng lớp tùy ý có thể thấy được đều đang đọc sách, làm bài. Hiện tại nhìn nơi này mọi người đều rất thoải mái, cũng rất có áp lực.”

Vương Tử Nghiên cười vỗ vỗ lên bả vai của Tiểu Hoa, 2 người vừa nói vừa đi ra khỏi cửa trường.

“Giang Lâm! Sao em lại đến đây?” Tiểu Hoa ở cửa nhìn thấy Tiểu Hồ vội hỏi.

Tiểu Hồ ngốc ngốc nói: “Em tan học sớm tới đón chị.”

“Em trai cậu thật đáng yêu!” Vương Tử Nghiên nhìn Tiểu Hồ có chút hâm mộ nói.

Tiểu Hoa nói với Tiểu Hồ: “Đây là Vương Tử Nghiên bạn học của chị, đến chào hỏi đi!”

“Chào chị Tử Nghiên!” Tiểu Hồ dứt khoát chào hỏi.

“Thật ngoan đấy! Chờ chủ nhật chị dẫn em và chị của em đi chơi nha!” Vương Tử Nghiên cười híp mắt.

Tiểu Hồ gật đầu một cái nói: “Cám ơn chị Tử Nghiên!”

Sau khi tạm biệt với Vương Tử Nghiên xong thì Tiểu Hoa ở trên đường hỏi tình hình hôm nay của Tiểu Hồ. Tiểu Hồ hiển nhiên còn có chút không thích ứng, Tiểu Hoa từ từ mở đường. Hai người đến siêu thị mua rất nhiều thức ăn và trái cây Tiểu Hồ thích mới đi về nhà.

Về đến nhà 2 người đều vui vẻ tươi cười, Tiểu Hồ cũng không lại mất mát. Nói cho ba Giang biết đều là lời hay.

“Tiểu Hoa, ba muốn bán chút rau dưa trái cây ở trong mặt tiền kia, dù sao mặt tiền là của chúng ta, nơi gần nhất bán thức ăn có chút xa.” Lúc cơm tối thì ba Giang đề nghị.

“Không tệ cũng không được, vấn đề là thân thể của ba chịu nổi hay không? Bán thức ăn rất mệt mỏi.” Tiểu Hoa cau mày hỏi.

Ba Giang tự tin nói: “Không thành vấn đề, hơn nữa ba làm là một cái xe ba bánh, lại không cần mình ra sức quá lớn, yên tâm đi!”

Tiểu Hoa gật đầu một cái nói: “Vây được! Bất quá còn phải đi làm thủ tục giống như mọi người, để con đi hỏi rõ cho ba một chút.”

Buổi sáng, ba Giang kiên trì với Tiểu Hồ, Tiểu Hoa cùng nhau chạy bộ, đánh quyền. Ba người mặc áo luyện võ giống nhau động tác lại nhất trí, ở trong công viên còn rất bắt mắt. Thời gian lâu dài còn có người muốn gia nhập bọn họ, vì để cho ba có thể kiên trì nên mỗi lần có người tới Tiểu Hoa đều phải cho ba đi làm mẫu dạy, dần dần đội ngũ đánh Thái cực càng lúc càng lớn, đã muốn trở thành 1 cảnh tượng luyện công buổi sáng. Tiểu Hồ ngược lại càng trở nên thông dong, trước mặt nhiều người như vậy cũng có thể thông thả chuyên tâm luyện quyền.

Ba Giang cuối cùng ở một buổi sáng luyện công dưới sự giúp đỡ của bạn bè đã làm được giấy phép kinh doanh, duy trì được chuyện buôn bán rau dưa hoa quả. Mỗi ngày nhìn gương mặt ba càng ngày càng vui vẻ thì Tiểu Hoa cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Một buổi sáng trong tuần, Vương Tử Nghiên đi theo anh họ nhà mình thật vất vả trở về ở trong công viên tập thể dục buổi sáng. Đột nhiên nhìn thấy phía trước một đám người đang luyện Thái cực, đứng đầu hình như là bạn học của mình.

“Anh, anh?” Vương Tử Nghiên vừa tính nói cho anh một chút mình gặp được người quen nhưng mà lại phát hiện anh họ nhà mình cũng nhìn đám người đánh Thái cực kia.

“Tử Nghiên, anh nhìn thấy người quen, đi chào hỏi một chút đây!” Cao Giang Cảnh có chút kỳ quái, Giang Hiểu Hoa và ba, em trai cô ấy sao lại đột nhiên xuất hiện ở Bắc Kinh?

Cao Giang Cảnh nói xong thì trực tiếp chạy về phía Tiểu Hoa, đi đến trước mặt chờ Tiểu Hoa luyện xong thì Cao Giang Cảnh mới hỏi: “Hiểu Hoa, mọi người sao lại ở đây?”

“Giang Hiểu Hoa thật sự là cậu à!” Vương Tử Nghiên dường như nói cùng lúc với Cao Giang Cảnh.

“Anh Cao, Vương Tử Nghiên, 2 người?” Tiểu Hoa nhìn 2 người họ dường như biết nhau vì thế hỏi.

“Tử Nghiên là em họ của anh, thế nào? Hai người cũng biết?” Cao Giang Cảnh lại hỏi.

Tiểu Hoa cười nói: “Thế giới thật đúng là nhỏ mà! Anh Cao, em và ba còn em trai có đến Bắc Kinh đi học, em họ của anh cũng là bạn học của em đấy!”

“Anh Cảnh, sao 2 người cũng biết nhau thế?” Vương Tử Nghiên hỏi.

“Quê nhà của Hiểu Hoa là nơi lần trước bộ đội bọn anh đi huấn luyện dã ngoại. Hiểu Hoa chính là cô gái nhỏ cứu anh Hạo Hiên của em.” Cao Giang Cảnh giải thích nói.

Wang Tử Nghiên nhìn Tiểu Hoa nói: “Thế giới quả nhiên rất nhỏ!”

Ba Giang lúc này đã đi theo người lấy thức ăn, Tiểu Hồ còn đang luyện công, Tiểu Hoa ở một bên theo Vương Tử Nghiên và Cao Giang Cảnh nói chuyện phiếm. Khi anh hỏi Tiểu Hoa mới biết hôm nay cô tính đi mua quần áo cho người nhà thì Vương Tử Nghiên bày tỏ nhiệt tình nói mình biết rất nhiều cửa hàng tốt nên hẹn thời gian để một hồi dẫn bọn họ đi.

Cao Giang Cảnh bây giờ mới biết được hộ khẩu cả nhà Hiếu Hoa và thủ tục tựu trường của Hiếu Hoa đều là Lâm Hạo Hiên hỗ trợ giúp. Lần đầu tiên anh có bất mãn với anh em của mình như vậy, 2 người rõ ràng đã nói Hiếu Hoa là em gái của 2 người. Thế mà Lâm Hạo Hiên biểu hiện giống như chỉ có chính hắn mới là anh trai của Hiếu Hoa vậy.

Một năm không gặp Tiểu Hoa lại cao hơn một chút, ngây thơ trên mặt lại giảm một chút, cả người nhìn cũng có chút đường cong rồi. Cao Giang Cảnh cảm thấy cô gái nhỏ trong trí nhớ mặc dù nhỏ nhắn đáng yêu như trước nhưng vẫn trưởng thành một chút.

Tiểu Hoa và Tiểu Hồ về nhà ăn sáng, tắm rửa xong thì Tiểu Hoa lại lấy thước đo quơ chân múa tay ở trên người và trên chân ba Giang một phen. Khi xong thì mang Tiểu Hồ đến nơi đã hẹn trước, sau đó Cao Giang Cảnh và Vương Tử Nghiên mới đến.

Bốn người dọc theo đường đi tâm sự một chút, Tiểu Hoa nhìn thấy quần áo thích hợp với Tiểu Hồ thì để nó đi thử một chút, rồi lại mua cho nó mấy món đồ chơi nhỏ phổ biến bây giờ.

“Anh Cao, máy bay anh cho em trong lúc chuyển nhà thì không cẩn thận đụng rớt một cái cánh rồi, em cũng không biết gắn lại thế nào...” Vương Tử Nghiên và Tiểu Hồ ở phía trước thử quần áo, Tiểu Hoa có chút ngượng ngùng nói với Cao Giang Cảnh.

Cao Giang Cảnh cười cười nói: “Một lát đưa em về, anh cầm nó về nhà sửa lại giúp em, anh còn có xe tăng, súng lục nữa, em muốn cái nào?”

“Ờ... anh Cao à, em là con gái, nhìn thấy một cái hiêm lạ thì tốt rồi, quá nhiều...” Tiểu Hoa nói từ chối, loại hàng mỹ nghệ này vừa thấy thì biết mắt không ít tâm tư, một cái là đủ rồi.

“Em không chơi với búp bê, không mặc váy, ngoại trừ tóc em tương đối dài ra anh còn tưởng rằng em thích món đồ chơi của bé trai chứ!” Cao Giang Cảnh cũng có chút ngượng ngùng, dù sao lúc trước trong tay mình đã có thể lấy ra tặng một món quà khác.

Tiểu Hoa cười giải thích nói: “Em không thích búp bê? Chẳng qua là mặc váy có chút không tiện, không phải không thích, anh cũng biết tình huống của nhà em nơi đó váy không có tiện bằng quần.”

“Lúc anh ở nhà em không có nhìn thấy búp bê còn tưởng rằng em không thích chứ!” Cao Giang Cảnh gãi gãi đầu nói.

“Vương Tử Nghiên, quần áo này nhìn không tốt lắm, cậu muốn mặc.” Lúc này Vương Tử Nghiên thay đổi một bộ quần áo rất thành thực đi ra, Tiểu Hoa vội lắc đầu nói.

Cao Giang Cảnh cũng gật đầu một cái phụ họa theo cách nói của Tiểu Hoa, nhưng thật sự anh căn bản cũng nhìn không ra tốt xấu.

Vương Tử Nghiên nhìn mình trong gương một hồi cũng hiểu được nhìn không tốt lắm cho nên lại đi vào thay lại quần áo của mình đi ra.

Trong mấy người đã mua xong quần áo cho Tiểu Hồ và ba Giang, còn 2 cô gái cứ chọn 3 lấy 4, nhìn một hồi cũng không có gì thích hợp, Tiểu Hoa cũng chỉ mua quần áo bình thường.

“Anh Cao, Vương Tử Nghiên, gần trưa rồi đến nhà của em ăn cơm đi?” Tiểu Hoa nhìn ngoài trời nói.

Cao Giang Cảnh vội nói: “Đến Bắc Kinh rồi tốt xấu gì cũng cho anh mời em ăn bữa cơm, không được ư?”

“Em không có nói cho ba, lại nói sau đi thì còn hâm một nồi canh xương to lửa nhỏ đó, lúc này phỏng đoán vừa chín rồi.” Tiểu Hoa cười nói.

“VẬY anh lại đi nếm thử tay nghề của Hiếu Hoa. Nói thật em làm cơm hương vị thật sự ăn rất ngon, ăn cơm em nấu vài lần anh và thằng Hiên đều có chút nghiệm đây!” Cao Giang Cảnh cũng không có cưỡng cầu.

Đoàn người lại đi về nhà Tiểu Hoa. Vương Tử Nghiên nhìn Tiểu Hoa lanh lợi xử lý các loại nguyên liệu nấu ăn thì lắc đầu nói: “Mẹ hiền dâu thảo, thật tuyệt vời!”

Chương 24

Học Đại Học

Từ khi Cao Giang Cảnh biết nhà Tiểu Hoa đã chuyển đến Bắc Kinh thì thừa dịp có mấy ngày nghỉ phép mỗi ngày đều lại đây, không phải giúp Tiểu Hồ luyện quyền thì chính là giúp ba Giang mua bán thức ăn.

“Anh Cao, anh không phải là không có bao nhiêu ngày nghỉ phép à? Sao lại không trở về nhà ở bên gia đình vậy?” Tiểu Hoa vừa luyện tự vừa nói.

Cao Giang Cảnh cười hắc hắc giải thích nói: “Trong nhà cũng không có người nào, ba mẹ anh cũng đều ở liên đội, ông nội của anh cả ngày cùng mấy ông già đánh cờ nói chuyện phiếm, anh ở nhà cũng chỉ là một mình.”

“À! Thật đáng thương, về nhà mà trong nhà còn không có người là rất đáng giá để đồng tình.” Tiểu Hoa cười trêu chọc nói.

Cao Giang Cảnh cũng không thèm để ý nói: “Cũng không còn bao lâu nữa, sang năm bọn anh phải trở về Hồng Kông có việc, đây là 1 năm tiếp theo duy nhất không được nghỉ phép!”

“Anh muốn đi Hồng Kông hả?” Tiểu Hoa tò mò hỏi.

Cao Giang Cảnh lắc đầu nói: “Bộ đội bọn anh không có an bài nhiệm vụ này, chẳng qua dù sao đây là chuyện lớn, bộ đội cần chuẩn bị phòng thủ.”

“Không có việc gì! Anh Cao đi Hồng Kông nhất định sẽ thuận lợi trở về.” Tiểu Hoa an ủi anh.

Cao Giang Cảnh gật đầu một cái, anh cũng biết toàn bộ thế giới tất cả mọi người nhìn Hồng Kông khẳng định sẽ thuận lợi trở về nhưng là duy nhất để ngừa vạn nhất, bộ đội vẫn là làm chút chuẩn bị tốt.

Tiểu Hoa vẫn cho rằng Cao Giang Cảnh là một người tính tình tương đối xấu hổ nhưng mà trải qua ở chung trong khoảng thời gian này Tiểu Hoa phát hiện anh rất hay nói, chỉ là anh lấy thân phận một người anh trông nom Tiểu Hoa và Tiểu Hồ, làm cho Tiểu Hoa cảm thấy rất mới mẻ. Hai người ở chung Cao Giang Cảnh trò chuyện về cuộc sống bộ đội của anh, Tiểu Hoa cũng hợp thời nói chút chuyện lý thú trong trường học.

“Cho em!” Hôm nay, Cao Giang Cảnh ôm đến một con búp bê cao gần 1 mét đưa cho Tiểu Hoa nói.

Tiểu Hoa sững sốt không có nhận, cô còn không biết đây là cái tình huống gì nữa!

“Em không phải nói em cũng thích búp bê hả? Anh thấy em không có nên đưa cho em một con!” Cao Giang Cảnh giải thích.

Tiểu Hoa cũng là lần đầu tiên nhận được quà tặng như vậy, nhận lấy có chút ngượng ngùng nói: “Cám ơn anh!”

“Không cần cảm ơn! Ngày mai anh phải đi rồi sẽ không lại đến tạm biệt, em cố gắng chăm sóc cho ba và em trai thật tốt nha, còn có chính em nữa, có chuyện gì gánh không được thì nói cho Tử Nghiên biết, nó sẽ giúp em nghĩ biện pháp! Em yên tâm, ở trong lòng anh thì em và Tử Nghiên đều giống nhau, có cái gì cần giúp cũng được!” Cao Giang Cảnh dặn dò xong rồi đi.

Tiểu Hoa gật đầu một cái đồng ý. Buổi tối, Tiểu Hoa ôm búp bê cực lớn nằm ở trên giường cảm thấy trong lòng ấm áp.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, từ miệng Vương Tử Nghiên Tiểu Hoa nghe được không ít tin tức của Cao Giang Cảnh, nghe biết được có anh trai quan tâm mình như vậy Tiểu Hoa luôn là cười thầm, cảm giác có người nhớ thật tốt.

Tiểu Hoa ngoại trừ vừa mới bắt đầu đến Bắc Kinh bởi vì có chút không quá thích ứng nên thành tích chỉ có thể xem như trung bình. Sau khi từ từ quen đi, hơn nữa nhiều năm Tiểu Hoa cố gắng học tập như vậy thành tích rất nhanh đã

lên cao. Lúc học kỳ 2 của lớp 11 đại biểu trường học tham gia một cuộc thi đấu tiếng Anh cả nước được nhận thưởng giải nhất. Cũng bởi vì nguyên nhân học y mà Tiểu Hoa đổi văn học cổ truyền Trung Quốc sinh ra hứng thú vô cùng, cô thử viết văn ở trên báo chí. Đầu tiên gửi một ít bản thảo còn nhận được một chút tiền nhuận bút, nhưng mà nhìn chút tiền ấy Tiểu Hoa lại cảm thấy càng thêm cao hứng hơn là kiếm nhiều tiền từ cổ phiếu nhiều năm như vậy.

Ngày mùng 1 tháng 7 năm 1997 Hồng Kông thuận lợi trở về làm cho toàn Trung Quốc chìm vào phần chấn, chìm vào tự hào. Ngay cả lúc ba Giang và hàng xóm láng giềng nói chuyện phiếm cũng đều là bàn về việc này. Đời trước Tiểu Hoa đã trải qua một lần nhưng mà lần này có ba và em trai ở bên cạnh cũng là lần đầu tiên cảm thấy từ đáy lòng tự hào, Trung Quốc đã muốn từng bước từng bước một bắt đầu cường thịnh.

Một năm này Tiểu Hoa gặp một chuyện là ba Giang lại mua một căn nhà 3 phòng chính 2 phòng khách ở khu chung cư cao tầng mới xây trong trung tâm. Căn nhà trải qua trang trí đơn giản trang hoàng rồi cho người ngoài thuê, tiền cho thuê phòng, còn có tiền ba Giang bán thức ăn, vừa vặn đủ cho vào còn tư hợp viện nhỏ, Tiểu Hoa đối với chuyện này rất hài lòng.

“Hiểu Hoa, cậu nói anh Cảnh nhà tớ nhiều năm như vậy sao một chút nóng nảy cũng không có? Mẹ tớ vừa sốt ruột giới thiệu đối tượng cho anh thì làm cho anh sợ tới mức cũng không dám chạy đến nhà tớ.” Vương Tử Nghiên vừa vào phòng học buông cặp sách thì nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa bật cười, nói: “Cũng vừa đến tuổi đó rồi, quen bạn gái rồi 2 - 3 năm bàn đến kết hôn, cũng không tính táo hôn⁽¹⁾ nhỉ?”

“Kết hôn là chuyện rất phiền phức! Cậu xem ba mẹ tớ cả ngày cãi nhau ầm ỹ, làm cho đầu tớ đều to ra. Kết quả vừa quay đầu lại thì hai người họ lại êm đẹp lại. Thật sự rất kỳ quái!” Vương Tử Nghiên cầu nhàu.

Tiểu Hoa cười nói: “Chú di đó là cảm tình tốt, thích cãi nhau mà thôi.”

Vương Tử Nghiên dùng cánh tay đánh đánh Tiểu Hoa nhú mày hỏi: “Chuyện đó... Vương Vĩ năm 3 kia nói thích cậu, thế nào? Có muốn thử nghiệm một chút cảm giác yêu sớm hay không?”

“Cậu ở đây là xúi giục tớ hả? Tớ còn vị thành niên đấy!” Tiểu Hoa nhún vai nói.

Vương Tử Nghiên mở ra hai tay nằm ở trên bàn nhảm chán nói: “Cậu nói cậu đi học sớm như vậy làm gì? Học đã sớm thì thôi, làm gì chỉ học chế độ 5 năm tiểu học, cậu xem cậu rõ ràng nhỏ hơn tớ 2 tuổi, ở chung một chỗ với cậu làm cho tớ thật tự ti mà.”

“Chị hai à, chuyện này có thể do tớ ư?” Tiểu Hoa trừng mắt cô ấy nói.

“Chúng ta đang nói chuyện của anh Cảnh sao lại kéo tới đây vậy. Quên đi không nói nữa, sắp vào tiết...” Vương Tử Nghiên đột nhiên nghĩ đến mình giống như trò chuyện lạc đề một chút.

Thi tốt nghiệp phổ thông kết thúc, Tiểu Hoa không chút do dự lựa chọn trường Bắc Đại khoa tiếng Trung. Đánh giá hết số điểm khẳng định có thể lấy được thư thông báo trúng tuyển thì Tiểu Hoa đột nhiên nghĩ đến chuyện ước hẹn của từng người là vào ở đại học tốt nhất. Sau đó hỏi ba Giang có tin tức của Hạ Đồng hay không thì ba Giang lắc đầu nói lúc trước mình chẳng qua là nghe nói anh Hạ xuống biển sau đó sẽ đi Bắc Kinh, người hai nhà cũng mất đi liên lạc.

“Chị, chị học đại học phải ở trọ lại trường hả?” Buổi tối Tiểu Hồ dựa vào khung cửa hỏi Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa gật đầu một cái nói: “Đại học phải giống như mọi người ở trọ lại trường, ba bây giờ chỉ cần nghỉ đông và nghỉ hè chăm chút thì bình thường chỉ cần nghiêm khắc dựa theo sách dạy nấu ăn chị liệt kê ra nấu cơm là không có vấn đề gì lớn.”

“Vậy là buổi sáng không phải là không có ai cùng em đi luyện công buổi sáng hả?” Tiểu Hồ có chút mất hứng. Từ khi biết chị bắt đầu đi học đại học thì nó vẫn đều mất hứng.

“Chị đi từ sáng sớm mới đến trường được, buổi tối thứ 6 sẽ trở lại, hơn một nửa thời gian đều ở nhà, còn có nghỉ đông và nghỉ hè, không phải sao?” Tiểu Hoa an ủi nó.

Tiểu Hồ gãi đầu nói: “Nhưng mà ba làm cơm không ngon bằng chị...”

“Chị về nhà sẽ làm món ngon cho em ăn, được chứ?” Tiểu Hoa xoa xoa đầu của nó cười nói.

Tiểu Hồ lúc này mới gật đầu một cái.

8 - 9 năm nay thời gian thi tốt nghiệp trung học phổ thông vẫn là tháng 7. Tháng 7 năm nay ở đây thời tiết rất nóng nực khó chịu, bởi vì thí sinh cho nên trường học mở vô số lần lớp học động viên trước cuộc thi, một lần rồi một lần nói những chuyện gì phải làm trong cuộc thi. Bởi vì bận rộn học tập nên Tiểu Hoa trong khoảng thời gian này hoàn toàn không có tiếp xúc với báo chí và tivi, cũng quên đi năm nay nhiều lần bắt đầu xảy ra một chuyện lớn, đó chính là thiên tai lũ lụt lớn nhất trong 8 - 9 năm qua. Chờ Tiểu Hoa sau khi thi tốt nghiệp phổ thông kết thúc xem tivi mới nhớ tới đến, lần đầu tiên cảm nhận bị kịch tại họa của thiên nhiên gây cho nhân gian, tâm tình của Tiểu Hoa vẫn là rất nặng nề.

Đầu tháng 8, Tiểu Hoa đến lấy thư thông báo trúng tuyển của mình, cùng lúc Vương Tử Nghiên cũng đến lấy của cô, cô dựa theo ý kiến người nhà là chọn trường quân đội. Trên đường về nhà Vương Tử Nghiên vẫn luôn sáng sủa cũng rất yên lặng, lúc sắp tách ra thì cô đột nhiên nói với Tiểu Hoa: “Hiểu Hoa, anh Cảnh muốn đi cứu tế rồi! Tớ thật lo lắng đó!”

Tiểu Hoa sừng sốt, trong trí nhớ lúc này có rất nhiều chiến sĩ chống lũ cứu tế vĩnh viễn ở lại nơi tiền tuyến chống lũ. Tiểu Hoa cũng có chút lo lắng vội hỏi: “Khi nào thì đi? Muốn đi đâu?”

Vương Tử Nghiên mắt mát lắc đầu nói: “Không biết, chẳng qua là nghe cậu nói bộ đội bọn họ đã nhận được thông báo, chính là 2 ngày nữa đi!”

Tiểu Hoa nhất thời cũng rất lo lắng, vừa lấy được thư thông báo cảm thấy hưng phấn thì đã bị lo lắng thay thế. Bắt đầu từ hôm nay, Tiểu Hoa ngay ở trường cũng thường xuyên chú ý chuyện chống lũ cứu tế, trong trí nhớ lúc này Lâm Hạo Hiên đã chết cho nên bạn của hắn là Cao Giang Cảnh mình hoàn toàn không biết, cũng tự trách mình vội vàng học bài không để ý đến điều xấu quan hệ đến người chung quanh, cũng không biết anh sẽ có việc gì hay không? Ngay cả Lâm Hạo Hiên, Tiểu Hoa bây giờ cũng không thể nói hắn sẽ bình an, dù sao đã thay đổi không phải sao?

Cảm xúc của Tiểu Hoa bất an mãi cho đến khai giảng còn không có gì giảm bớt, ngay cả ba Giang và Tiểu Hồ cũng rất lo lắng cho hai người anh trai lớn nhà bọn họ thường xuyên đánh nhau kia.

Lúc báo danh trước khai giảng thì ba Giang ôm tâm tình kích động nhất định phải cùng đi với Tiểu Hoa đến trường học báo danh. Tiểu Hoa cười nhìn ba nói với hàng xóm: “Ngày mai không buôn bán... Con bé nhà tôi ngày mai đi báo danh vào đại học...”, “Đại học gì? Đại học Bắc Kinh...”, “Ha ha, kết quả đều là đứa nhỏ tự mình cố gắng...”

Lại một lần nữa làm học sinh bước vào cửa trường Bắc Đại, nhìn trên mặt ba Giang mang tự hào, còn có Tiểu Hồ cứng rắn muốn theo tới làm cho trong lòng Tiểu Hoa cảm thấy rất vui vẻ, nghĩ rằng: ‘Lần này cô nhất định có thể làm một người hạnh phúc, cô cũng sẽ cố gắng làm cho người nhà của mình cũng trôi qua hạnh phúc...’ Ba Giang dường như cảm nhận được chú ý của Tiểu Hoa nên nhếch miệng lên cười với Tiểu Hoa một cái.

“Bạn học, cậu là đến báo danh hả?” Một học trưởng⁽²⁾ đón tiếp nhìn thấy Tiểu Hoa cũng một cặp sách to, Tiểu Hồ cũng giúp cầm chặn đệm vội hỏi. Lúc này chặn đệm bình thường đều là tự mang theo.

Ba Giang gật đầu một cái nói: “Đúng vậy! Chúng tôi là tới báo danh. Chào bạn học, cậu có biết khoa Ngôn Ngữ và Văn Học Trung Quốc báo danh ở chỗ nào không?”

Người nọ tiến lên cầm lấy chặn đệm trong tay Tiểu Hồ qua nói: “Tớ chính là người phụ trách đón tiếp học sinh mới, tớ mang mọi người đi qua đó.”

“Sao lại không biết xấu hổ chứ, chúng tôi tự mình cầm được rồi.” Ba Giang vội vàng nói xong ý đồ tiến lên lấy chặn đệm lại.

“Chú à không có chuyện gì, lại không nặng! Lại nói về sau chính là học chung một trường, hoan nghênh mọi người đến Đại học Bắc Kinh, học muội,

hoan nghênh em.” Người nọ rất nhẹ nhàng cầm chăn đệm vừa đi vừa nói chuyện.

“Cám ơn anh! Học trưởng, xin hỏi anh là?” Tiểu Hoa cười hỏi.

“Anh gọi là Lưu Dương, học khoa máy tính, năm nay là đại học năm 3.” Lưu Dương sang sảng nói, xem ra mình vận khí không tệ, vừa ra tới thì nhận được một học muội nhỏ xinh đẹp.

Thật sự là Tiểu Hoa biết đường nhưng vì không phải rất dễ tìm nên vẫn là để cho Lưu Dương dẫn mình đến nơi báo danh. Sau khi cảm ơn nhóm người Lưu Dương đã đón tiếp giúp đỡ nhiệt tình, dưới sự giúp đỡ của ba và Tiểu Hồ báo danh nhận chiếu, khăn trải giường và vỏ chăn bao gối rồi mang những vật này đến ký túc xá.

Ký túc xá Bắc Đại bình thường đều là 4 người một phòng, có 2 cái giường cao tầng. Kế đó mỗi người đều có riêng bàn học, trên tường bàn học có gắn một cái giá đựng một ít sách vở, tiếp nữa còn có 1 hoặc 2 hộc tủ lớn để đồ dùng. Ký túc xá không thể nói là xa hoa nhưng có thể ở, không tính rất tệ. Đồ dùng cũng không phải là rất mới nhưng cũng không quá cũ, coi như sạch sẽ. Có ban công, có máy sưởi nhỏ nhưng không được sử dụng nhiều, không có quạt điện. Nói ngắn lại hoàn cảnh không phải tốt lắm nhưng cũng không có trở ngại. Ba Giang xem xong sau đó gạt đầu một cái cảm thấy còn có thể. Hơn nữa con gái của mình cũng không phải nuông chiều từ bé cho nên không có gì lo lắng.

Tiểu Hoa dựa theo chia giường ngủ là giường ở trên, may mắn đi đứng coi như linh hoạt. Tiểu Hoa nhờ Tiểu Hồ đi mua 2 tờ báo lót ở trên ván giường lại trải chiếu lên, đệm giường, khăn trải giường, vỏ chăn gối thay thống nhất 1 kiểu. Khăn trải giường, vỏ chăn, bao gối, những thứ này trường học phát 2 bộ. Tiểu Hoa để cho Tiểu Hồ mang 1 bộ về giặt sạch sẽ, cô trước chấp nhận dùng một bộ còn lại.

Ghi chú:

1. Tảo hôn là 2 người nam nữ kết hôn trước tuổi kết hôn theo quy định của pháp luật tức là lấy vợ trước 20 tuổi, lấy chồng trước 18 tuổi.
2. Học trưởng là anh học lớp trên. Học muội là em gái học lớp dưới.